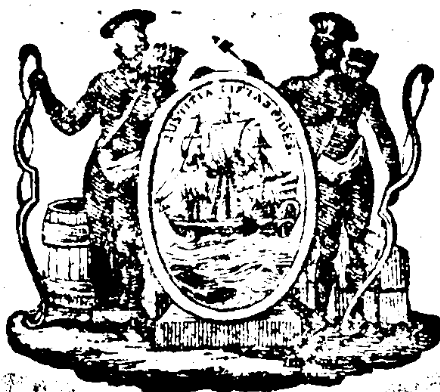
Ao. 1855. **No. 20.**

Donderdag, 15 Februarij.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

PUBLICATIE van den 14n. Februarij 1855;

houdende uitzondering op het bepaalde bij Art. 1 der Publicatie van 28 | 30 December 1854 G. B. No. 13.

IN NAAM DES KONINGS!

DE GOUVERNEUR DER KOLONIE *SURINAME*,

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, SALUT! doet te weten:

In overweging hebbende genomen het raadzame eener uitzondering op het bepaalde bij art. 1 der Publicatie van 28 | 30 December 1854 G. B. No. 13;

Gelet op de overeenstemming der bepalingen, betreffende de *gulden-stukken* en de *rijksdaalders* of stukken van *twee en een halve gulden*, van art. 6 en 7 der Wet van den 26n. November 1847, Staatsblad No. 69, afgekondigd bij de Publicatie van 22 | 28 December 1854 Gouvernements Blad No. 12; en van art. 1, 3, en 4 van de Wet van den 22 Maart 1839, Staatsblad No. 6, bij welke drie laatst aangehaalde artikelen, (onder meerder) het volgende is bepaald:

» *De zilveren Nederlandsche gulden* zal bevatten » *negen wigtjes vier honderd en vijftig duizendsten* » (9w 0,450) *fijn zilver*.

» Het gehalte zal zijn *negen honderd vijf en veertig duizendsten* (0,945).

» Het gewigt van den gulden zal zijn van *tien wigtjes*.

» Het meervoud en de onderdeelen van den gulden zullen op hetzelve hiervoren bepaalde gehalte vervaardigd worden, en ten aanzien van derzelver gewigt, in evenredigheid met dat van den gulden moeten staan.

» In het gehalte der standpenningen wordt eene ruimte toegestaan van enzv. en van *drie duizendsten* voor de zilveren standpenningen, ter helfte van deze ruimte boven en ter helfte beneden de bepalingen van de Wet.

» De ruimte in het gewigt der standpenningen bij den muntslag veroorloofd, zal hoogstens mogen bedragen:

» Voor het twee en een halven gulden stuk *twee duizendste* gedeelten, voor den gulden *drie duizendste* gedeelten; van het gewigt van ieder stuk, zoowel boven als beneden dat gewigt."

Den Kolonialen Raad gehoord,

Heeft goedgevonden en verstaan:

Te bepalen, als volgt:

Eenig Artikel.

Van de, ingevolge het aangehaalde 1e. artikel der vermelde Publicatie van den 28 | 30 December 1854 G. B. No. 13, op 28 Februarij aanstaande buiten koers gesteld wordende Nederlandsche zilveren muntstukken, worden uitgezonderd de *guldenstukken* en de *rijksdaalders* of stukken van *twee en een halve gulden*, vervaardigd naar de aangehaalde Wet van den 22n. Maart 1839 Staatsblad No. 6, welke *guldenstukken* en *rijksdaalders* alzoo blijven wettig middel van betaling.

En zal deze op de gebruikelijke wijze worden afgekondigd en in het Gouvernements-blad geïnsereerd.

Paramaribo, den 14n. *Februarij* 1855.

G. VON SCHMIDT AUF ALTENSTADT.

Ter ordonnantie van den Gouverneur.

De waarn. adjunct Gouvernements-Secretaris, belast met de functien van den Gouvernements-Secretaris,

E. A. VAN EMDEN.

Gepubliceerd den 14 Februarij 1855.

De waarn. adjunct Gouvernements-Secretaris, belast met de functien van den Gouvernements-Secretaris,

E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 12 *Februarij* 1855.

Namens den Heer Gouverneur wordt ter kennis van Geneeskundigen binnen deze Kolonie gebragt, dat bij Zijne Excellentie KOEPOKSTOF, met de laatst aangekomen Mail uit *Nederland* ontvangen, beschikbaar is.

De waarnemende adjunct Gouvernements-Secretaris, belast met de functien van den Gouvernements Secretaris,

E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 12 *Februarij* 1855.

(2552) Alzoo Louisa Margaretha Jacot des Combes, van het Gouvernement heeft verzocht, om aan haren minderjarigen zoon Jacob Hendrik Jacot des Combes te vergunnen, om in de plaats van den door hem gevoerd wordende familienaam JACOT DES COMBES, dien van *PUTSCHER* te voeren.

Zoo worden degenen, die vermeenen mogten redenen van bezwaar daartegen te hebben, in de gelegenheid gesteld, om binnen den tijd van *zes* weken, na de dagteekening dezer, daarvan aanteekening ter Gouvernements-Secretarie te doen.

De waarnemende adjunct Gouvernements-Secretaris, belast met de functien van den Gouvernements-Secretaris,

E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Post - Kantoor.

Op aanstaanden Woensdag den 21sten dezer, des morgens ten 8 ure, zullen de via *Coronie*, *Nickerie* en *Demerarij* naar *Europa* te verzenden Brievenpakketten, worden gesloten.

Paramaribo, den 14 *February* 1855.

De Ambtenaar belast met de Posterij,

J. S. BURNE.

Transport.

Den 10 Februarij 1855. A. Salomons Vendum., aan A. Zoetermeer, voor hare minderjarige kinderen F. S. en J. G., Zoetermeer, van het Huis en Erf aan de *Zwartenhovenbrug straat*, N. W. La. E No. 247 *a* | *b*, O. W. La. D No. 459.

Hypotheek.

Den 10den Februarij 1855. P. du Bus, 1ste *Hypotheek* ten behoeve Weesmeester dezer Kolonie voor diverse minderjarigen en te vestigen op het Huis en Erf aan de *Graven straat*, N. W. La. A No. 42, O. W. La. A No. 6.

Paramaribo, den 12 *Februarij* 1855.

De waarn. Griffier bij het Geregtshof,

(3019) MARTINI VAN GEFFEN.

[2793] De Exploicteur bij het Geregtshof in de kolonie *Suriname*, zal op Vrijdag den 16n. Februarij 1855, des voormiddags ten *half negen* ure, publiek bij executie verkoopen:

Het huis en erf La. C No. 1, aankomende E. J. S. Stuger.

Het huis en erf La. C No. 23 *a*. en *b*., aankomende boedel L. van J. M. Muller.

Het huis en erf La. E. No. 13, aankomende den boedel M. M. Zeegers.

Het huis en erf La. E No. 368, aankomende den boedel A. van M. J. N. Samson.

Het huis en erf La. F No. 99*a*., aankomende M. E. Gronert.

Het huis en erf 2e. Buitenwijk No. 3, aankomende den boedel J. G. van Engel.

Paramaribo, den 14 *Februarij* 1855.

SIMON ABENDANON Sz.

Nieuwstijdingen.

Nederlanden.

Omtrent de reis en het stranden van Zr. Ms. stoomschip Cijcloop, waarvan in ons vorig nummer kortelijk gewag is gemaakt, vinden wij in de Haarl. Courant de volgende bijzonderheden:

Na bekomen bevel van den minister van marine, en na water en steenkolen te hebben ingenomen, heeft de Cijcloop den 24sten December ll., tegelijk met de *Amsterdam* de reis van Elseneur naar Vlissingen aangenomen. In den nacht van 24 op 25 December heeft men spoedig de *Amsterdam* uit het gezigt verloren. De wind, die uit het noordwesten begon toe te nemen, vertraagde den voortgang van de Cijcloop bovenmate, en het bleek alras,

dat dit schip, bruikbaar in de Zuiderzee, niet geschikt was voor eén togt in dit jaargetijde in de Noordzee.

Den 25sten December kwam er, door het breken van de stuurreep, zulk eene geweldige stortzee over, dat een der matrozen van het voorschip in de werkende machine werd geworpen en verbrijzeld; de werpankers op de bak, met de bouten, werden uitgerukt en mede in de machine geslingerd; — het tuig van boegspriet en kluifhout geraakte buiten boord; — verscheidene der schepelingen werden gewond en een gedeelte der voorverschansing spoelde in zee. De kommandant besloot alstoen tot achter Skagen af te houden en de schade zoo goed mogelijk te herstellen.

Den 27sten werd het goed weder, het anker op nieuw geligt en de Noordzee ingestoomd. Tot 's namiddags van den 28sten liet het zich goed aanzien, met eene vaart van 40 mijlen in het etmaal; doch alstoen begon het uit het noordwesten te stormen en heeft dit aangehouden tot op het oogenblik van de stranding.

Niets werd verzuimd om het schip, zonder stoom, aan den wind te houden; doch het werd telkens dwarszee's geworpen. Een nieuwe bezaan werd, met gevaar voor den mast, en het uit de lijken waaijen van het zeil, aangeslagen. Eene groote presenning werd in het want afgerold; doch alles te vergeefs. Bij de onmogelijkheid van waarnemingen, en alleen met het lood in de hand, was de plaats, waar men zich bevond, niet met juistheid te bepalen.

Den 31sten December verhief zich de storm met eene hevigheid, als den oudsten der schepelingen niet geheugde; — de zee kookte en het schip was bijna niet meer te regeren. Maandag waren nog voor 24 uren steenkolen voorhanden, terwijl het zeker was, dat, bij gebrek daarvan, het schip reddeloos verloren zou zijn. Door het hevig werken, was het bijna niet meer te houden en werden de pompen telkens door kolengruis verstopt, en was benedendeks niets meer droog. Des avonds was de storm nog toegenomen, de voorraad kolen tot 12 uren verminderd en terwijl de teekenen eener aanstaande en noodlottige beslissing steeds zigtbaarder werden, besloot de kommandant af te houden, om zoo mogelijk de reede van Texel te bereiken.

In dienzelfden nacht werd de halfdeks verschansing en de stuurboodssloep met de davits weggeslagen. Te half vijf loodde men 14 vademen, en kwart voor vijf ure kwam de eerste breker over, viel het schip over zijde, en werd het onder aanhoudend stooten tegen de duinen bij Zandvoort geworpen. Met veel moeite werd de raderkastboot over boord gezet, en eene lijn naar den wal gebragt. Met den dag kwam de reddingsboot van Zandvoort te hulp en te elf ure werd het schip verlaten.

Voor de verpleging van officieren en equipage is bij uitnemendheid gezorgd, en de bewezene hulpvaardigheid en deelneming zijn niet genoeg te roemen.—Bij de schipbreuk zijn vermist de off. van gezondheid de Haan, benevens twee matrozen.

In de Prov. *Gron. Courant*, lezen wij het volgende:

In de stad Meppen (Hanover), heerschen thans de zenuwzinkingkoortsen zoo erg, dat het Ambt aldaar het noodig heeft geoordeeld aan onderscheidene huizen bordjes aan te slaan, waardoor het allen wordt verboden die huizen binnen te gaan.

Voor eenige dagen was aldaar eene jonge dochter— naar men meende— gestorven. Vrienden, buren en bekenden kwamen, om het lijk in de kist te leggen. Vervolgens knielde men bij de kist neder, om voor de afgestorvene te bidden; doch weinige oogenblikken daarna zag en hoorde men, dat ook zij, die in de kist lag, bad, — Zij was ontwaakt uit haren doodslaap; en thans is zij reeds weder volkomen hersteld.

Engeland.

Londen 10 Januarij.

Volgens de laatste berigten uit Scutari kwamen aldaar vele Britsche officieren aan, die ter herstelling van hunne uitgeputte krachten een tijdelijk verlof hebben bekomen. De in het hospitaal aanwezige officieren bevinden zich meest aan de beterhand. Ook Sir Th. Toubridge, die zich bij Inkermann zoo heldhaftig gedroeg, zal spoedig van zijne wonden genezen zijn. Dezen officier werden bij Inkermann de beide beenen door een kanonskogel weggenomen. Om de al te groote bloedstorting te stuiten, liet hij zich bedaard in zulk eene positie leggen dat zijne bloedende stompen iets hooger lagen dan zijn hoofd, en kommandeerde daarop zijne artilleristen verder als of er niets gebeurd was.

Beoordeeling van het Weener-Tractaat van 2 December 1854.

De *Constitutionnel* wijdt een artikel aan het Weener traktaat van 2 December. De heer Granier de Cassagnac, de oorlogszuchtigste pen van Frankrijk, stelt zich daarin ten doel, om de zucht tot overheersching van de zijde van Rusland aan te toonen en tevens om in het oog te doen springen, hoe ernstig de stap is, dien Oostenrijk door het teekenen van bedoeld traktaat deed. De heer de Cassagnac spreekt aldus:

» De derde voorwaarde, die de vier waarborgen van 8 Augustus omsluiten en waarvan Oostenrijk de zuivere en eenvoudige aanneming van Rusland eischt vóór met hetzelve in vredes-onderhandelingen te treden, is: het traktaat van 13 Julij 1841 zal worden herzien, in het belang van het staatkundig evenwigt van Europa.

» Wat is nu, bij de bekende strekking van Rusland, de waarde van het traktaat van 1841? Het verzekert den Czaar eenvoudig de mogelijkheid, om Konstantinopel te overrompelen; het schenkt hem de zekerheid, om er zich in een daartoe geschikt en behendig gekozen oogenblik, met één slag meester van te maken.

» Eene der aanmatigingen, die Rusland reeds onder keizerin Anna openlijk aan den dag legde, was de vrije vaart der Russische schepen in de Zwarte Zee, den Bosphorus, den Hellespont en de Middellandsche Zee. Veertigjarige oorlogen waren er noodig, om de Turken tot toegeven op dit punt te dwingen. Zelfs toen de Sultans op 21 Julij 1774 te Kainardji voor den wil der keizerin Anna, hernieuwd door Catharina, moesten buigen, stonden zij slechts den doortogt der engten toe aan de Russische koopvaardijschepen en dan nog onder voorwaarde, dat zij aan visitatie onderworpen bleven. De oorlogschepen werden in dit traktaat niet begrepen, ongetwijfeld omdat Rusland, toen een nieuweling in de Zwarte Zee, nog geen tijd had om er militaire etablissementen te vestigen.

» Daarna werden echter van lieverlede havens door Rusland aangelegd en tuighuizen gestigt. In 1774 verwierf het Kertch en Jéni-Kalé. In 1778 verrees Kherson; in 1786 Sebastopol en in 1795 Odessa. Anapa, op de kust van Azie, werd in 1791 genomen en Poti in 1829 verworven door het traktaat van Adrianopol. Eene koortsachtige bedrijvigheid bevolkte die nieuwe havens met oorlogsschepen, wapende de citadellen en vulde de tuighuizen. Eindelijk was het oogenblik voor Rusland daar, om ook voor zijne oorlogsschepen den doortogt te verwerven van de Zwarte- naar de Middellandsche Zee. Die vergrooting van magt, die noch Anna, noch zelfs Catharina, durfden vragen, — keizer Nikolaas verwierf ze in 1833 en toen waren de landkaarten (gelijk Catharina tot Voltaire seide) versierd met eene communicatie van Corinthe naar Moskou.

» Nadat de Europesche mogendheden den 14den Mei 1833 bij traktaat van Kutayeh den marsch van Ibrahim - pacha op Konstantinopel hadden gestuit, slaagde Rusland (dat te Unkiar Skelessi, aan de boorden van den Hellespont, open had ontscheept) er in, om de Porte op het dwaalspoor te brengen ten aanzien van de werkelijk belanglooze bedoelingen dier mogendheden. Rusland verwierf toen, door list of vreesaanjaging, een geheim verdrag (8 Julij), dat aan hetzelve voor den tijd van acht jaren voor zijne oorlogsschepen, bij uitsluiting van alle andere maritime mogendheden, de vrije vaart verzekerde van de Zwarte- naar de Middellandsche Zee.

» Die houding van Rusland, dat, stoutmoedig zelfzuchtig, den staat veinsde te beschermen dien het begeerde, bewoog, zoodra zij bekend werd, het algemeen gevoelen in Europa ten sterkste. Toen in 1841 het traktaat van Unkiar Skelessi verviel, moest Rusland van die bevoorregte scheepvaart afzien. Maar ten gevolge van de verblindheid die sedert een en eene halve eeuw van de Europesche mogendheden de bondgenooten van Rusland maakte (Oostenrijk hielp het de grenzen van den Dniester verwerven; Engeland werkte mede tot den Griekschen opstand en Frankrijk hielp de Turksche marine bij Navarro vernielen), werd wel is waar aan de Russische marine de vaart door de engten ontzegd, maar werd dat verbod ook uitgestrekt op al de andere maritime mogendheden; zoodat de vloten van Sebastopol steeds Konstantinopel van de zijde der Zwarte Zee bedreigden, zonder dat de vloten van Portsmouth en Toulon den Turken langs de Dardanellen ter hulpe konden snellen.

» Het traktaat van 13 Julij 1841 was dus, niet minder dan dat van 8 Julij 1833, een triomf voor Rusland. Het eerste veroorloofde wel is waar aan de Russische marine, om door de Zwarte Zee in de Middellandsche Zee te dringen; maar, de Russische marine had, tegenover de Fransche en Engelsche vloten, niets ernstigs in de Middellandsche Zee te doen, ten minste, zoolang de Czaar geen meester was van Konstantinopel. Het traktaat van 13 Julij 1841 daarentegen, dat aan alle maritime mogendheden den doortogt der Dardanellen ontzeide, maar dat aan Rusland de uitsluitende vaart in de Zwarte Zee liet met hare Europesche en Aziatische havens, hare tuighuizen en magazijnen en hare ontzaggelijke middelen tot proviandering, — dat traktaat leverde Konstantinopel aan de genade des Czaars over en veroorloofde aan de eskaders van Sebastopol om — Sinope leverde het bewijs — de Turksche eskaders in de Zwarte Zee te vernietigen, tijdens de geallieerde vloten door datzelfde traktaat buiten de Dardanellen werkeloos moesten blijven.

» Het zijn dus die ontzaggelijke, lang gewenschte, lang voorbereidde en behendiglijk verworven voordeelen, die Oostenrijk in de eerste plaats eischt, dat Rusland eenvoudig en zuiver late varen. — Maar de oudste en hardnekkigste aanmatiging der Czaars in het Oosten, de aanmatiging die het meeste schatten en legers kostte en die viermaal den godsdienstoorlog deed verklaren, is het Russische protectoraat over de Christenen van het Grieksche ritus, onderdanen des sultans.

» Het inwendig openlijk erkende en uitwendig nauwelijks verholen doel der Russische politiek sedert eeuwen, was de herstelling te Konstantinopel, ten voordeele der Czaars, van het door de Turken vernietigde Oostersche keizerrijk. Het was zelfs als voorteeken dier toekomstige restauratie, dat Ivan de Groote, toen hij in 1472 eene Grieksche prinses, van het bloed der Paleologenzen, huwde, bij zijn blazoen — dat St. George als overwinnaar van den draak voorstelde — den tweehoofdigen zwarten adelaar voegde, die het blazoen was van het Grieksche rijk.

» De hedendaagsche zoogenaamde philozofen hebben mogen lagchen om den strijd, die dikwerf gevoerd is om het bezit der sleutels van het Heilige graf. Maar Peter de Groote, die het, even als Aristoteles, wist, dat men de menschen regeert met de gevoelens die hen bezielen, en die begreep hoe erkentelijk de Christenen van de Grieksche gemeente zouden zijn, wanneer hij er inslaagde om hen in het Oosten boven de Katholijken te verheffen, — zond (1799) zijn gezant Tolstoi naar Konstantinopel, ten einde met bedreigingen te vragen, dat de sleutels van het Heilige graf aan de Latijnen zouden worden ontnomen en aan de Grieken ter hand gesteld. Turkije was toen nog eene groote militaire mogendheid; het verleende eene schuilplaats aan den verwonnen Karel XII, en als eenig antwoord op de hoogharlige eischen des keizers, liet de sultan Achmet III, den gezant Tolstoi in de Zeven-Torens werpen.

» Peter de Groote verklaarde den godsdienstoorlog en deed in tegenwoordigheid eener ontelbare priesterschaar en van eene onafzienbare menschenmassa, in het basilicum van Moskou de roode vaan uitspreiden te midden van den witten Russischen banier met het traditionele en geëerbiedigde opschrift: *In naam van God en voor Christus!* — Montenegro werd tot opstand, en Wallachije en Moldavie door de predikingen der Grieken in gisting gebragt; geheel de Christenheid in het Oosten verbeidde de naderende gebeurtenissen en was bereid om den nieuwen Constantijn te erkennen, — toen de Russen in 1710 ten

eenenmale geslagen en in 1711 genoodzaakt werden, om het vernederende traktaat der Pruth te sluiten, dat hen van Azoff en Taganrog verjoeg.

» Niettegenstaande deze nederlaag, dacht Peter de Groote er niet aan, om zijn doel te laten varen. Het bleef zijn wil, om zich van al de in het Oosten verspreide orthodoxe Grieken, als een getrouw, vast besloten en onvermoeid beschermer, te doen erkennen. Toen prins Eugenius na een gelukkigen oorlog aan Achmet III den vrede van Passarowitz had opgelegd, geloofde Peter het oogenblik gunstig. Hij zond [1719] zijn gezant Dascoff naar Konstantinopel, ten einde nieuwe gunsten voor de Grieken te eischen; die hij minder goed behandeld vond dan de Latijnen. Ook nu verwierf de Czaar niet hetgeen hij verlangde, maar hij verkreeg de herziening van een artikel van het traktaat der Pruth, dat aan Rusland het regt ontzeide om een vertegenwoordiger te Konstantinopel te hebben. De Russische gezanten, toen het traditionele werk hervattende, begonnen, door middel van godsdienstige denkbeelden, de Grieken op nieuw aan het gisten te brengen en zulks op hetzelfde tijdstip, waarop Peter de Groote te Parijs voorgaf, dat hij eene bijzondere achting voor de philozofen koesterde.

» Voorgelicht ten aanzien van zijne eigene staatkunde, door het gemak waarmede de Grieken steeds gehoor gaven aan de inblazingen van Rusland, besloot de sultan Mustapha III om meer welwillende beschikkingen te beproeven. In 1760 ontnam hij den Latijnen de sleutels van het Heilige graf en gaf ze aan de Grieken en zulks niettegenstaande de vertogen van Frankrijk, in het belang der handhaving van den ouden staat van zaken.

» Wat was het gevolg dier plotselinge toegevendheid van den sultan, waarbij hij vrijwillig aan Rusland toestond, hetgeen Peter de Groote vruchteloos met de wapens in de hand had geëischt? Het gevolg was, dat de keizerin Catharina, ziende dat men haar toestond wat zij niet meer eischte, op staanden voet een nieuwen eisch verzon ten einde de Grieksche natie wakker te houden; die nieuwe eisch was: de erkenning der Czaars als de wettige beschermers der Grieksche Christenen, onderdanen des sultans.

Naauwelijks werd dit verzoek aan Mustapha III gedaan; of hij liet den Russischen gezant [Obrescoff] in de Zeven Toren werpen. Dat was het nu juist, wat Catharina wilde; de oorlog begon onmiddellijk op nieuw.

» Het was een groote oorlog, die vijf jaren duurde (1769—1774) en gedurende welken de vloot van Theodorus Orloff, Kroonstad verliet en Morea aanviel, terwijl de legers, onder bevel van Romanzoff en Panin, in Wallachije en Moldavie drongen. De Porte, overal geslagen, moest in 1774 buigen en het noodlottige traktaat van Kainardji onderteekenen; maar de Porte bleef onverbiddelijk ten opzigte van Artikel 6 van het ultimatum van den gezant Obrescoff, dat het beschermheerschap over de Grieken eischte.

» Het is nu datzelfde beschermheerschap, dat prins Menschikoff nu twee jaren geleden te Konstantinopel weder is komen eischen. Indien de sultan Abdul-Medjid de zwakheid gehad had, dien eisch toe te staan, dan zoude keizer Nikolaas niet lang gedraald hebben om hem ook zijne kroon te vragen; bij weigering, zou hij die kroon hebben weten te nemen, alles in naam van Christus en om der wille van Godes hoogste glorie! Eenmaal meester van Konstantinopel, overheerschte de Czaar de geheele wereld.

» Die algeheele overheersching van de zijde van Rusland, eenmaal meester van Konstantinopel zijnde, werd nimmer in twijfel getrokken door mannen, wier bekwaamheid niemand zal betwisten.

» Robert Walpole schreef in zijn staatkundig testament: » Lodewijk XIV weigerde voortdurend in briefwisseling met Peter den Groote te treden of eenig verdrag met hem te sluiten. Dat was eene groote les, die hij Europa gaf. Dat gedrag van Lodewijk XIV strekt tot bewijs van de meest verlichte staatkunde. De nakomelingschap zal dat wijze en verlichte doorzigt in hem prijzen, hetwelk tot in de duisternis der toekomst wist door te dringen."

» Napoleon I schreef in 1807 aan den senaat: » Indien de Grieksche kroon van de Oostzee tot de Middellandsche zee werd opgeheven, en zegepraalde, dan zoude men in onze dagen onze provincien zien aanvallen door een heirleger van geestdrijvers en barbaren; en indien het beschaafd Europa in dezen te laten strijd kwam te vallen, dan zoude onze strafbare onverschilligheid te regt de klagten der nakomelingschap opwekken en zoude zij in de geschiedenis eene rolle tot schande zijn."

» Eindelijk zegt Thiers in zijne geschiedenis van het konsulaat en het keizerrijk: » Wanneer de Russische kolossus één voet zal hebben op de Dardanellen en den ander op de Sund, dan zal de oude wereld eene slavin geworden zijn en de vrijheid zal de vlugt genomen hebben in Amerika. Die voorspelling — voor de stompe geesten thans nog een droombeeld — zal eenmaal op schrikbarende wijze verwezenlijkt worden, want Europa, even onhandig verdeeld als de Grieksche steden voor de koningen van Macedonie, zal waarschijnlijk hetzelfde lot ondergaan." —

» Welnu! Door van keizer Nikolaas, vóór eenige vredesonderhandeling, den afstand te eischen van zijne pretentien op het Grieksche bescherm heerschap, eischt Oostenrijk tevens, dat hij afstand doe van de traditioneele staatkunde des Czaars, van de vruchten van tien verdragen en honderd veldslagen, en van de in Rusland nationale leerstelling der overheersching in het Oosten, als inleiding tot de overheersching der wereld.

» En vermits het Weener traktaat van 2 Dec. in zijn eerste artikel, zonder van het overige te gewagen, van zoodanige strekking is, moet men erkennen, dat dit van de zijde van Oostenrijk eene gewigtige daad en een ernstig traktaat dient genoemd te worden."

De vredes-onderhandelingen.

De *Constitutionnel* behelst het volgend artikel van zijnen hoofd-redacteur, den heer Cucheval-Clarignij:

» Is de vrede Europa komen verrassen op het oogenblik dat alles aankondigde, dat de oorlog algemeen zoude werden en uitgebreider verhoudingen zoude aannemen; of heeft de telegraaf nog eenmaal in aller gemoederen eene bedriegelijke en voorbijgaande illusie komen werpen?

» In Engeland en in Frankrijk moest men ligtelijk aan den vrede gelooven, omdat allen dien begeren. De Westersche mogendheden strijden inderdaad niet voor eenig stoffelijk belang, voor eenige voldoening harer eigenliefde, zij hebben de wapenen slechts opgevat om de regten van een bondgenoot en het evenwigt van Europa te verdedigen. Haar doel is bereikt; zij hebben het zich zelven ontzegd iets voor zich zelven te vragen.

» Aan den anderen kant; het wel bekend karakter van den czaar, zijne ontzagchelijke krijgstoerustingen, de taal, bij verschillende gelegenheden door zijne vertegenwoordigers en nog onlangs door zijn gezant te Weenen gevoerd, dat alles geeft het regt om er niet aan te gelooven. Is het mogelijk dat prins Gortchakoff zonder voorbehoud de voorwaarden heeft aangenomen, die hij in den avond van den 28sten December ll. voor *onredelijke* verklaarde?

» Ziedaar wat wij van den staat van zaken denken.

» Den 28sten December is de interpretatie der vier waarborgen, zoo als Frankrijk, Engeland en Oostenrijk die thans opvatten, op eene officiëuse wijze en als het ware als eene inlichting aan den Russischen gezant voorgelezen door graaf Buol Schauenstein. Prins Gortchakoff heeft uitvoerige aanteekeningen gemaakt op het document, dat hem wel was medegedeeld, maar niet ter hand gesteld; hij heeft vijftien dagen gevraagd en verkregen om zich daarover met zijne regering te verstaan. Men was goed en wel overeengekomen dat hij den 14den Januarij met ja of neen moest beantwoorden de vraag, of Rusland de vier waarborgen volgens de interpretatie der geallieerden aannam of verwierp. Geen discussien over deze interpretatie konden worden toegestaan, en in geval van een weigerend antwoord van de zijde van Rusland, zoude de alliantie van Oostenrijk met de Westersche mogendheden, te beginnen met 14 Januarij, eene offensieve worden.

» Toen prins Gortchakoff de voorwaarden der mogendheden aan zijne regering mededeelde, noemde hij ze, zoo als wij reeds gezegd hebben, onredelijk.

» Acht dagen later en toen ter naauwernood de helft van het toegestane uitstel verstreken was, is prins Gortchakoff graaf Buol gaan aankondigen, dat hij gemagtigd was de vier waarborgen aan te nemen, welligt met eene geringe wijziging van de interpretatie van eene of twee van de waarborgen. Hij voegde er bij, dat zoo de vertegenwoordigers der geallieerde mogendheden zich gemagtigd meenden om zich met hem op die grondslagen in betrekking te stellen, hij van de noodige volmagt voorzien was, om deze kwestie in den grond te behandelen en de definitieve onderhandelingen aan te vangen.

» Naar aanleiding van hetgeen den 28sten December gezegd was, hadden de vertegenwoordigers van Frankrijk en Engeland eenvoudig aan graaf Buol, toen deze hun met de mededeeling van den Russischen gezant bekend maakte, een besluit van niet ontvankelijkheid kunnen tegenwerpen. Zij hadden het regt eene aanneming, die niet onbeperkt en niet zonder voorbehoud was, als eene weigering te beschouwen en te behandelen. Wij gelooven dat Oostenrijk hun verzocht heeft van dit regt geen gebruik te maken.

» Aan den eenen kant zal men er op gewezen hebben, dat de door Rusland aan de waarborgen gegeven interpretatie niet merkelijk verschilde van die der verbondene mogendheden; aan den anderen kant had het aan Ruslands toegestane uitstel, om bepaaldelijk te antwoorden en zich te verklaren, nog eene week tijd eer het verloopen was. Er schijnt dus niets vreemds in te liggen, dat de gezanten, in plaats van met eene onmiddellijke en onherroepelijke weigering te antwoorden, eerst het gevoelen hunner regeringen inwonnen.

» Dit is de gedragslijn, die men heeft aangenomen. Onze correspondentien deelen ons mede, dat de gezanten van Frankrijk en Engeland inderdaad aan hunne regeringen hebben geschreven om instructien en, zoo noodig, volmagt te ontvangen, om onderhandelingen *au fond* aan te knoopen.

» Dit zijn de feiten, indien wij wel zijn ingelicht; zij hebben niet dien omvang, dien de dagbladschrijvers er terstond aan gegeven hebben. Zij leveren alleenlijk voor de staatkunde van Frankrijk en zijne geallieerden eene groote zedelijke overwinning op. Het is reeds eene reuzenschrede, Rusland er toe gebragt te hebben, in substantie de vier waarborgen aan te nemen, waarin de graaf von Nesselrode de vernietiging van zijne magt en den ondergang van zijne eer zag. Doch de kwestie, die thans allen bezig houdt, is die: of wij meer nabij den vrede zijn.

» Op die vraag kan slechts één man antwoorden en dat is keizer Nicolaas. Indien hij opregt is, indien de verklaringen van zijn gezant geene dubbelzinnigheid verborgen houden, indien de onderhandelingen op eene loyale wijze zijn gevraagd en in den zelfden geest worden voortgezet, kan er vrede voortspruiten uit de conferentien, die te Weenen zullen worden geopend. Doch schuilt er geen valstrik achter de aanbiedingen van prins Gortchakoff?

» Drie zaken zijn er, die ons magtigen de opregtheid van Rusland in twijfel te trekken: de onverwachte snelheid van eene algeheele verandering in de gevoelens, de taal en de verklaringen van den czaar; het belang, dat Rusland er blijkbaar bij heeft om het verschil, dat thans tusschen de twee groote Duitsche mogendheden bestaat, en dat door elken vredelievenden stap van Rusland ernstiger wordt, daar daardoor aan Pruissen de argumenten worden geleverd, die aan die mogendheid ontbreken; en eindelijk eene beslissende strategische oorzaak.

» Rusland tracht zooveel mogelijk de bewegingen zijner troepen aan de openbaarheid te onttrekken, en weinigen geven zich zelfs de moeite op eene kaart de bewegingen na te gaan, welke aan de dagbladen ter kennisse komen. Zij, die bekend zijn met de door Rusland genomen maatregelen sedert de onderteekening

van het tractaat van 2 Dec. en het vooruitzigt inzien van eene worsteling met Oostenrijk, zullen begrijpen van welk belang een uitstel van eene maand thans voor den czaar is.

» Men zal zich herinneren, dat de bijeentrekking van Oostenrijks strijdkrachten in Zevenbergen, de Russische troepen in zulk eene valsche positie heeft gebragt, dat de czaar er in moest berusten de Donau-Vorstendommen te ontruimen. Rusland tracht thans aan Oostenrijk te vergelden, hetgeen laatstgenoemde mogendheid aan Rusland heeft aangedaan.

» Om niet in den rug te worden aangevallen door de aanzienlijke strijdkrachten, die Rusland in Polen en bij den Boven-Weichsel heeft vereenigd, heeft het Oostenrijksche leger zijn linkervleugel veel te veel moeten uitbreiden en men heeft, om Gallicie te beschermen, in allerijl de geretrancheerde kampen van Krakau en Lemberg opgerigt. Met de keizerlijke garde, het legerkorps van Siewers en de reserven in Lijfland en Koerland, kan Rusland inderdaad binnen weinige dagen 150,000 man in Gallicie op den weg naar Weenen, werpen.

» Thans betreft het om het Oostenrijksche leger, dat de vorstendommen bezet en waarvan het centrum in Zevenbergen is, te beletten Gallicie ter hulpe te snellen, met achterlating van eenige divisien om de Russische korpsen, die Bessarabie bewaken, het hoofd te kunnen bieden.

» Sedert den 2 Dec. heeft Rusland er zich onophoudelijk op toegelegd een tweede leger te formeren, dat den Boven-Dniester zoude bedreigen en waarvan het hoofdkwartier te Kiew gevestigd is. Deze beide legers, het leger van Polen, dat bestemd is om van het noorden naar het zuiden te rukken; dat van Podolie, bestemd om van het oosten naar het westen te marcheren, en die aldus de Oostenrijksche armee tusschen twee vuren zouden brengen, zullen onder het bevel van prins Paskiewitch geplaatst worden. De generaal van Hess zoude genoodzaakt zijn aan beide legers te gelijk het hoofd te bieden, en een gewonnen veldslag of eene bedekte marsch zou aan een dier Russische legerkorpsen den weg naar Weenen openen.

» Hetgeen Rusland ontbreekt om dezen grooten slag te kunnen slaan, bestaat daarin dat het in Podolie geene genoegzame strijdkrachten heeft vereenigd; het heeft om Sebastopol en Odessa te verdedigen het Donau-leger zoodanig ontbloot, dat het rondom Kiew nog maar 80,000 man heeft kunnen bijeenbrengen. En Rusland heeft 120 a 150,000 man noodig om met kracht te kunnen ageren.

» Zoude Rusland hopen, door voortewenden van te willen onderhandelen, aan de troepen, die van alle kanten op marsch zijn, den tijd te geven Podolie te kunnen bereiken? Beter ingelichten mogen hierop het antwoord geven.

Duiker Klok en Duiker Harnas.

Ter gelegenheid, dat de Engelschen weldra voor Sebastopol door den duikertoestel pogingen zullen aanwenden, om de aldaar gezonken Russische schepen weg te ruimen, achten wij het niet onbelangrijk melding te maken van de twee middelen, om den duikerarbeid te verrigten, te weten, de duikerklok en het duikerharnas.

De duikerklok is eene groote vierkante kast van gegoten ijzer, wier open zijde naar den grond der zee is gerigt. Daar binnen is ruimte voor 4 personen, die op banken gezeten met de kast in de diepte worden afgelaten. Dikke glazen bollen, welke op verschillende plaatsen in de wanden der ijzeren kast zijn gezet, verlichten de binnenruimte derzelve; eene luchtpomp, die aan boord van het schip zich bevindt, van hetwelk de klok door middel van kraan en kaapstand wordt nedergelaten, voert door middel eener buis, versche lucht aan de arbeiders toe en in weerwil dat dit ijzeren huisje 30—40 centenaars weegt, kunnen de duikers het naar goedvinden gemakkelijk heen en weder bewegen, dewijl het door het water als het ware wordt gedragen, terwijl het schip de bewegingen der klok volgt. Men begrijpt dat met dezen toestel voor Sebastopol niets kan worden verrigt, want het duikerschip en de klok zouden zeer in de nabijheid der gezonken schepen moeten komen, en derhalve binnen het bereik der Russische batterijen spoedig vernield worden; weshalve aldaar alleen het duikerharnas met goed gevolg kan worden gebezigd.

Deze toestel is zeer eenvoudig, bestaande uit een kort ijzeren harnas, hetwelk waterdigt over de borst sluit en tot steun verstrekt aan een kopstuk met glazen oogen, van waar twee lederen buizen uitgaan, door een van welke de duiker met de aan boord van het vaartuig zich bevindende personen kan communiceren. Een aan het bovengedeelte van het harnas bevestigd touw dient om den duiker in de zee af te dalen en weder naar boven te halen. Een paar ijzeren kogels, welke hij langs de beenen heeft hangen, geven hem de zwaarte, die noodig is om hem te doen zinken. De duiker is dus veel bewegelijker dan de duikerklok; hij kan gemakkelijk op een half uur afstands van de haven het schip verlaten, en zonder moeite op den bodem der zee tot aan de gezonken schepen voortwandelen. Hier beginnen nu zijne eigenlijke werkzaamheden. Met de vereischte werktuigen voorzien, moet hij zich ingang binnen de schepen weten te verschaften. Zijn de kruidkamers met bruikbaar buskruid gevuld, alsdan heeft hij den electrischen geleiddraad, dien hij met zich medevoert, slechts daarmede in aanraking te brengen; is er echter geen bruikbaar buskruid in het schip, alsdan is hij daarenboven verpligt om de noodige materialen tot het doen springen in de schepen te brengen; een arbeid, die natuurlijker wijze meer tijd vereischt.

Scheepvaart.

Aangekomen.

Den 12 dezer, de Fransche schoener *la Belle Poule*, kapt. Giaimo, van Caijenne.

Idem, het schip *Mina*, kapt. Cupido.

Den 14n, het schip *Aidina Anna Susanna*, kapt. Schenk; beiden van Amsterdam.

Uitgeklaard.

Den 14 dezer, het schip *Anna Maria Henrietta*, kapt. A. F. Bos, naar Amsterdam, lading: 462 vaten en 100 zakken suiker 653,471 pond, 35 balen sch. katoen 11,675 pond, 2,912 pond oud koper, 698 pond oud lood en 1 kist kleederen.

ADVERTENTIEN.

Gedrukt bij **J. C. MULLER Az.**